

Rolnummer 5650
Arrest nr. 70/2014 van 24 april 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 625 van het Wetboek van strafvordering, gesteld door de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, E. Derycke, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij arrest van 28 mei 2013 in zake K.K., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 6 juni 2013, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 625 van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de proeftijd in geval van een voorwaardelijke invrijheidsstelling doet lopen vanaf de dag van de voorwaardelijke invrijheidsstelling, terwijl in geval van een voorlopige invrijheidsstelling, nochtans een vergelijkbaar stelsel van vervroegde invrijheidsstelling, de proeftijd slechts een aanvang neemt vanaf de dag dat het restant van de straf is verjaard en dus niet vanaf de dag van de voorlopige invrijheidsstelling ?

2. Schendt artikel 625 van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de proeftijd in geval van een invrijheidsstelling onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank doet lopen vanaf de dag van de invrijheidsstelling onder toezicht, terwijl in geval van een voorlopige invrijheidsstelling, de proeftijd slechts een aanvang neemt vanaf de dag dat het restant van de straf is verjaard en dus niet vanaf de dag van de voorlopige invrijheidsstelling ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent;
- K.K.;
- de Ministerraad.

K.K. heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 11 maart 2014 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. P. Steenbrugge, advocaat bij de balie te Gent, voor K.K.;
 - . Mr. A. Poppe *loco* Mr. E. Jacobowitz, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en T. Giet verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeskil

De verzoekende partij in het bodemgeskil, K.K., heeft op 30 augustus 2012 een schriftelijk verzoek gericht aan de procureur des Konings tot het verkrijgen van herstel in eer en rechten. Hij is namelijk bij vonnis van 26 juni 2006 veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar voor het bezit, het verhandelen en invoeren van verdovende middelen als daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging. Op 21 juli 2009 wordt hij voorlopig in vrijheid gesteld zonder voorwaarden en die voorlopige invrijheidstelling is definitief geworden.

Het verzoek tot herstel in eer en rechten werd vervolgens aan de kamer van inbeschuldigingstelling voorgelegd. De kamer van inbeschuldigingstelling meent dat K.K. aan bijna alle voorwaarden voldoet, behalve wat betreft de proeftijd die hij dient te hebben doorlopen vooraleer hij in aanmerking kan komen voor herstel in eer en rechten.

De kamer van inbeschuldigingstelling twijfelt eraan of, gelet op de maatschappelijke context en de realiteit van de toepassing van voorwaardelijke en voorlopige invrijheidstelling, het verschil in behandeling tussen beide categorieën van personen naar redelijkheid is verantwoord. Bovendien gaat de voorlopige invrijheidstelling in bepaalde gevallen wel gepaard met voorwaarden waarbij die ook erop gericht zijn de betrokkenen toe te laten sociaal te re-integreren. Daarnaast kan de betrokkene een voorlopige invrijheidstelling niet vragen, terwijl de voorwaardelijke invrijheidstelling wel door de betrokkene kan worden gevraagd; dit heeft tot gevolg dat de voorlopig in vrijheid gestelde extra wordt gestraft in vergelijking met de voorwaardelijk in vrijheid gestelde. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de vervroegd in vrijheid gestelde door een strafuitvoeringsrechtbank eveneens gunstiger wordt behandeld dan de voorlopig in vrijheid gestelde.

Derhalve kan, volgens de kamer van inbeschuldigingstelling, het arrest nr. 199/2004 niet meer worden gevolgd, en dienen bovenvermelde prejudiciële vragen te worden gesteld.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter meent dat de blinde toepassing van artikel 625 van het Wetboek van strafvordering leidt tot een ongerechtvaardigd verschil in behandeling tussen de veroordeelden die voorlopig in vrijheid worden gesteld en de veroordeelden die voorwaardelijk in vrijheid worden gesteld (eerste prejudiciële vraag) en de veroordeelden die voorlopig in vrijheid worden gesteld en de veroordeelden die in vrijheid worden gesteld onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank (tweede prejudiciële vraag).

A.1.2. Aangaande de eerste prejudiciële vraag merkt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter op dat het arrest nr. 199/2004 van het Hof dient te worden gewijzigd omdat de juridische en maatschappelijke realiteit niet uit het oog mag worden verloren. In de huidige penitentiaire praktijk is de voorlopige invrijheidstelling geëvolueerd van een uitzonderingsstelsel naar de belangrijkste vorm van invrijheidstelling, zodat de meeste veroordeelden pas na een langere tijd in aanmerking komen voor de gunst van het herstel in eer en rechten, hetgeen de maatschappelijke re-integratie niet ten goede komt.

Bovendien is het niet zo dat de voorlopige invrijheidstelling steeds zonder voorwaarden zou geschieden. Immers, de ministeriële omzendbrief van 17 januari 2005 stelt het opleggen van voorwaarden zelfs verplicht voor bepaalde veroordeelden.

Ten slotte mag niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat bij de voorwaardelijke invrijheidstelling de betrokkene zelf initiatieven kan nemen om die gunst te verkrijgen, wat bovendien nog vergezeld wordt van de voortijdige mogelijkheid om herstel in eer en rechten aan te vragen, terwijl de voorlopig in vrijheid gestelde, wiens voortijdige invrijheidstelling niet van hemzelf afhangt, nog extra gestraft wordt door de langere termijn die moet verlopen vooraleer de aanvraag tot eerherstel kan worden ingediend.

A.1.3. Aangaande de tweede prejudiciële vraag, voert de verzoekende partij voor de verwijzende rechter aan dat sedert het arrest nr. 199/2004 de wettelijke situatie gewijzigd is, in die zin dat een strafuitvoeringsrechtbank werd opgericht waarbij de toestand van de veroordeelden die via die instantie vervroegd in vrijheid worden gesteld tevens gunstiger kan zijn wat de termijn voor het indienen van een verzoek tot herstel in eer en rechten betreft. Bovendien betreft het ook meestal personen die zwaardere straffen opgelegd kregen.

Voor het verschil in behandeling is, volgens de verzoekende partij voor de verwijzende rechter, geen enkele objectieve basis aanwezig, zodat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden.

A.2.1. Allereerst merkt de Ministerraad op dat de voorwaardelijk in vrijheid gestelde persoon kan worden vergeleken met de voorlopig in vrijheid gestelde persoon; ook de in de tweede prejudiciële vraag vermelde categorieën van personen kunnen met elkaar worden vergeleken.

A.2.2. De Ministerraad voert aan dat, gelet op het doel van het eerherstel, moet worden geoordeeld dat de ongelijke behandeling geen kennelijk onredelijke gevolgen veroorzaakt. In tegenstelling tot de voorwaardelijke invrijheidstelling en de invrijheidstelling onder toezicht, kan de voorlopige invrijheidstelling niet worden aangemerkt als een wijze van tenuitvoerlegging van de opgelegde straf, maar dient zij te worden beschouwd als een loutere onderbreking van de straf. Dit wordt tevens bevestigd in het antwoord van de minister van Justitie op een parlementaire vraag (*Hand.*, Kamer, 2003-2004, 19 april 2004, CRIV 51 COM 224, pp. 14-15).

Het verschil in behandeling brengt, volgens de Ministerraad, geen gevolgen teweeg die kennelijk onevenredig zijn, gelet op het beoogde doel van de wet. Aangezien het doel, zowel van de voorwaardelijke invrijheidstelling als van de invrijheidstelling onder toezicht, de reclassering van de veroordeelden is, is het niet alleen gerechtvaardigd, maar ook logisch dat de proeftijd voor het eerherstel begint te lopen op het ogenblik van de invrijheidstelling, indien blijkt dat de definitieve invrijheidstelling verkregen werd op het ogenblik van de aanvraag tot eerherstel. Gelet op het doel van de wet is het tevens niet onevenredig te oordelen dat een veroordeelde wiens strafuitvoering onderbroken werd niet voor die reclassering in aanmerking komt tot de strafuitvoering verjaard zal zijn. Men kan immers bezwaarlijk tot eerherstel overgaan op een ogenblik dat de straf, bij gebrek aan verjaring, nog steeds kan worden uitgevoerd.

Bovendien heeft het Hof, in zijn arrest nr. 199/2004, geoordeeld dat artikel 625 van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. De omstandigheid dat de voorlopige invrijheidstelling thans vaker zou worden toegepast dan de voorwaardelijke invrijheidstelling doet geen afbreuk aan het besluit van het arrest nr. 199/2004, omdat dit niets afdoet aan de verschillen tussen de figuren van de voorlopige invrijheidstelling, enerzijds, en de voorwaardelijke invrijheidstelling en de invrijheidstelling onder toezicht, anderzijds.

De vaststelling dat aan de voorlopige invrijheidstelling tevens voorwaarden zouden kunnen worden gekoppeld, is, volgens de Ministerraad, niet dienend, omdat die voorwaarden slechts kunnen worden opgelegd aan bepaalde veroordeelden en bovendien geen reclasserend karakter hebben. De mogelijkerwijs op te leggen voorwaarden strekken ertoe recidive te voorkomen en zijn dus louter van beschermende aard.

Derhalve dienen de prejudiciële vragen, volgens de Ministerraad, ontkennend te worden beantwoord.

A.3.1. Aangaande de eerste prejudiciële vraag merkt de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent op dat tussen de voorlopige invrijheidstelling en de voorwaardelijke invrijheidstelling een fundamenteel onderscheid bestaat dat het verschil in behandeling in redelijkheid verantwoordt. De voorwaardelijke invrijheidstelling is een modaliteit van strafuitvoering, terwijl de voorlopige invrijheidstelling eigenlijk een opschorting is van de tenuitvoerlegging van de straf.

Het feit dat artikel 625, 3°, van het Wetboek van strafvordering voorziet in een aanvangspunt van de proeftijd voor een eerherstel op de dag van de voorwaardelijke invrijheidstelling is redelijk verantwoord gelet op het feit dat de voorwaardelijke invrijheidstelling een modaliteit is van de strafuitvoering met specifieke juridische kenmerken en voorwaarden. Door het feit dat die veroordeelden vóór en na de invrijheidstelling *de iure* en *de facto* onder het gezag van de overheden van justitie blijven, ontstaat er een pertinent objectief criterium om de aanvang van de proeftijd voor het eerherstel reeds te laten beginnen op de dag van de invrijheidstelling. Het gegeven dat bij de voorwaardelijk in vrijheid gestelden de proeftijd nodig voor eerherstel aldus samenvalt, minstens voor een gedeelte, met de proeftijd van de voorwaardelijke invrijheidstelling, kan evenmin als onevenredig worden beschouwd, gelet op de voorwaarde dat de definitieve invrijheidstelling moet

zijn verkregen ten tijde van het indienen van de aanvraag tot herstel in eer en rechten, hetgeen ten vroegste één jaar vóór het verstrijken van de in artikel 626 van het Wetboek van strafvordering bedoelde proeftijd kan gebeuren. Aldus beschikt de kamer van inbeschuldigingstelling die het verzoek behandelt over de zekerheid dat de verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat hij aan de voorwaarden, opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank betreffende zijn sociale integratie, tijdens de proeftijd heeft voldaan.

Dit alles is niet het geval bij de voorlopige invrijheidstelling. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, puur mathematisch gezien, de voorwaardelijke invrijheidstelling niet altijd voordelig is voor de minimumtermijn om eerherstel te verkrijgen.

A.3.2. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, meent de procureur-generaal dat tussen de voorlopige invrijheidstelling en de invrijheidstelling onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank een fundamenteel onderscheid bestaat dat het verschil in behandeling in redelijkheid verantwoordt. De invrijheidstelling onder toezicht is een modaliteit van strafuitvoering voor personen aan wie als vrijheidsstraf een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank (hierna : TBS) werd opgelegd. De TBS is derhalve een bijkomende straf die in de door de wet bepaalde gevallen moet of kan worden uitgesproken met het oog op de bescherming van de maatschappij tegen personen die bepaalde ernstige feiten plegen die de integriteit van personen aantasten. De TBS kan worden uitgevoerd in de vorm van een vrijheidsberoving in de gevangenis of in de vorm van invrijheidstelling onder toezicht. Na de uitvoering van de vrijheidsstraf blijft de veroordeelde in detentie, ofwel wordt hij tijdens de invrijheidstelling aan intensieve voorwaarden onderworpen. Negatieve beslissingen omtrent een verzoek tot invrijheidstelling onder toezicht hebben tot gevolg dat de effectieve detentie minstens met één jaar wordt verlengd.

Door het feit dat die veroordeelden vóór en na de invrijheidstelling *de iure* en *de facto* onder het gezag van de overheden van justitie blijven, ontstaat er een pertinent objectief criterium om de aanvang van de proeftijd voor het eerherstel reeds te laten beginnen op de dag van de invrijheidstelling. Het gegeven dat bij de onder toezicht in vrijheid gestelden de proeftijd nodig voor eerherstel aldus samenvalt, minstens voor een gedeelte, met de proeftijd van de invrijheidstelling onder toezicht, kan evenmin als onevenredig worden beschouwd, gelet op de voorwaarde dat de definitieve invrijheidstelling moet zijn verkregen ten tijde van het indienen van de aanvraag.

A.4.1. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter wijst in zijn memorie van antwoord erop dat de wetgever reeds initiatieven heeft genomen met het oog op de codificatie van de voorlopige invrijheidstelling, te weten de ministeriële omzendbrief van 17 januari 2005 en de door de wet van 17 mei 2006 geregelde vorm van voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Derhalve mag het, volgens de verzoekende partij voor de verwijzende rechter, duidelijk zijn dat de voorlopige invrijheidstelling is geëvolueerd van een loutere opschorting van de strafuitvoering, gebaseerd op een administratieve praktijk, naar een volwaardig en frequent toegepast stelsel van vervroegde invrijheidstelling in die zin dat zij de voornaamste vorm van vrijlating is geworden. Bovendien gebeurt de vrijlating niet langer louter willekeurig als gunstmaatregel, maar gaat die invrijheidstelling vaak met tal van opgelegde voorwaarden gepaard.

A.4.2. De verwijzing naar de parlementaire vraag is, volgens de verzoekende partij voor de verwijzende rechter, niet relevant, omdat de Ministerraad daarbij manifest voorbijgaat aan het eigenlijke onderwerp van de parlementaire vraag, namelijk het onderscheid tussen veroordeelden die hun straf volledig hebben ondergaan en veroordeelden wier straf niet werd uitgevoerd. Bovendien kan tevens worden verwezen naar een andere parlementaire vraag, waar de minister van Justitie duidelijk een gematigder standpunt inneemt (*Vr. en Antw.*, Kamer, 2003-2004, vraag nr. 247, 26 april 2004).

- B -

B.1. De prejudiciële vragen betreffen artikel 625 van het Wetboek van strafvordering, dat bepaalt :

« De proeftijd, die voortduurt tot de dag waarop het arrest van eerherstel wordt gewezen, loopt :

1° Van de dag van de voorwaardelijke veroordeling;

2° Van de dagtekening van het koninklijk genadebesluit waarbij de straf voorwaardelijk wordt gemaakt;

3° Van de dag van de voorwaardelijke invrijheidstelling, mits de definitieve invrijheidstelling verkregen is ten tijde van het indienen van de aanvraag;

3°*bis* Van de dag van de invrijheidsstelling onder toezicht, mits de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank een einde heeft genomen ten tijde van het indienen van de aanvraag;

4° In de overige gevallen bedoeld bij artikel 622, van de dag van het verval van de straffen of van de dag waarop zij verjaren, voor zover de niet-uitvoering niet te wijten is aan de verzoeker ».

B.2.1. De in het geding zijnde bepaling maakt deel uit van de regeling van het herstel in eer en rechten, waarbij, mits de wettelijk bepaalde voorwaarden zijn vervuld, door een rechterlijke beslissing ten voordele van een bepaald persoon voor de toekomst een einde wordt gemaakt aan de strafrechtelijke gevolgen van een veroordeling tot een criminele, een correctionele of een politiestraf (artikel 634 van het Wetboek van strafvordering).

Met het herstel in eer en rechten streeft de wetgever voornamelijk de maatschappelijke reclassering na. Reeds bij de wet van 25 april 1896 werd de figuur van het eerherstel gezien als een moreel herstel dat door de openbare macht wordt toegekend aan een veroordeelde wiens gedrag onberispelijk is geweest (*Pasin.*, 1896, p. 111). Ook bij de wet van 7 april 1964 werd gesteld dat « de nieuwe wetgeving [tegenwoordig] komt aan het verlangen van vergeving voor de veroordeelde » en « dit is trouwens in het belang van de maatschappelijke rust » (*Parl. St.*, Senaat, 1962-1963, nr. 186, p. 2). Herstel in eer en rechten bestaat bijgevolg zowel in het belang van de veroordeelde als in het belang van de maatschappij.

B.2.2. Eenieder die is veroordeeld tot een straf komt in aanmerking voor herstel in eer en rechten, ongeacht of het gaat om een criminele, een correctionele of een politiestraf, met uitzondering van die straffen die vatbaar zijn voor uitwissing overeenkomstig de artikelen 619 en 620 van het Wetboek van strafvordering (artikel 621).

De veroordeelde moet in beginsel de vrijheidsstraffen hebben ondergaan en de geldstraffen volledig hebben gekweten (artikel 622). Tevens moet hij alle in het vonnis vastgestelde verplichtingen inzake teruggave, schadevergoeding en betaling van kosten hebben voldaan (artikel 623).

Bovendien moet de betrokkene een proeftijd ondergaan, gedurende welke hij een vaste verblijfplaats in België of in het buitenland moet hebben gehad, blijk moet hebben gegeven van verbetering en van goed gedrag moet zijn geweest. In beginsel bedraagt die proeftijd drie jaar of vijf jaar, als er een straf van méér dan vijf jaar is, en vangt hij aan op het ogenblik dat de straf is vervallen, hetzij omdat ze werd uitgevoerd hetzij omdat ze is verjaard, waarbij de niet-uitvoering niet te wijten mag zijn aan de verzoeker (artikel 625, 4°). In bepaalde gevallen voorziet de wet evenwel in een bijzonder aanvangspunt. Aldus begint de proeftijd in het geval van voorwaardelijke invrijheidstelling te lopen op de dag van de voorwaardelijke invrijheidstelling, op voorwaarde dat de definitieve invrijheidstelling verkregen is ten tijde van het indienen van de aanvraag (artikel 625, 3°). In geval van invrijheidstelling onder toezicht neemt de proeftijd een aanvang de dag van die invrijheidstelling mits de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank een einde heeft genomen ten tijde van het indienen van de aanvraag (artikel 625, 3°bis). Overeenkomstig artikel 628, laatste lid, van het Wetboek van strafvordering kan de aanvraag tot herstel in eer en rechten ten vroegste één jaar vóór het verstrijken van de proeftijd worden ingediend.

B.3. De verwijzende rechter wenst van het Hof te vernemen of artikel 625 van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het in geval van voorwaardelijke invrijheidstelling en in geval van invrijheidstelling onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank de proeftijd laat aanvangen op de dag van de voorwaardelijke invrijheidstelling of de invrijheidstelling onder toezicht (artikel 625, 3° en 3°bis), terwijl in geval van voorlopige invrijheidstelling de proeftijd loopt vanaf de dag van de verjaring van de straf (artikel 625, 4°).

B.4.1. Uit de verschillen tussen de verschillende stelsels van invrijheidstelling volgt dat het pertinent is ten aanzien van het aanvangspunt van de proeftijd inzake eerherstel een onderscheid te maken tussen de categorieën van in vrijheid gestelden.

Voorwaardelijk in vrijheid gestelden en de onder toezicht in vrijheid gestelden dienen, om in aanmerking te komen voor de invrijheidstelling, aan diverse voorwaarden te beantwoorden waarin de mogelijkheid tot maatschappelijke reclassering centraal staat. Zij moeten een proeftijd ondergaan tijdens welke zij moeten voldoen aan bijzondere voorwaarden betreffende hun sociale integratie en de bescherming van de maatschappij. De voorlopige invrijheidstelling daarentegen kan plaatsvinden zonder dat bijzondere voorwaarden worden opgelegd en om redenen die extern zijn aan de persoon van de veroordeelde, zoals bijvoorbeeld om reden van overbevolking van de gevangenis. Zij heeft bijgevolg niet steeds te maken met het goede gedrag van de betrokkene, noch beoogt zij in eerste instantie de maatschappelijke reclassering.

Rekening houdend hiermee en met de vaststelling dat de basisbeginselen inzake eerherstel, voorwaardelijke invrijheidstelling en invrijheidstelling onder toezicht in zekere mate gelijklopend zijn, daar zij alle de maatschappelijke reclassering van de betrokkene tot doel hebben, waarbij het « goede gedrag » van de veroordeelde centraal staat, is het niet onredelijk dat voor het bepalen van het aanvangspunt inzake de proeftijd inzake eerherstel rekening wordt gehouden met de proeftijd van de voorwaardelijke invrijheidstelling of de invrijheidstelling onder toezicht en het « goede gedrag » van de betrokkene aldus wordt beloond.

B.4.2. Het gegeven dat bij de voorwaardelijk in vrijheid gestelden of de onder toezicht in vrijheid gestelden de proeftijd nodig voor eerherstel aldus samenvalt, minstens voor een gedeelte, met de proeftijd van de voorwaardelijke invrijheidstelling of van de invrijheidstelling onder toezicht, zodat die proeftijd in de regel korter zal zijn dan in geval van toepassing van de algemene regel bedoeld in artikel 625, 4°, is evenmin onevenredig, vermits de definitieve invrijheidstelling moet zijn verkregen ten tijde van het indienen van de aanvraag tot herstel in eer en rechten. Aldus beschikt de kamer van inbeschuldigingstelling die het verzoek behandelt over de zekerheid dat de verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat hij aan de voorwaarden opgelegd door de commissie voor de voorwaardelijke

invrijheidstelling of de strafuitvoeringsrechtbank betreffende zijn sociale integratie tijdens de proeftijd heeft voldaan.

Dit is niet het geval bij de voorlopige invrijheidstelling. Ook al wordt de voorlopige invrijheidstelling in de praktijk beperkt tot veroordeelden van wie het totaal van de hoofdgevangenisstraffen ten hoogste drie jaar bedraagt, toch is zij geen modaliteit van de strafuitvoering maar slechts een onderbreking ervan en is zij niet noodzakelijk aan voorwaarden noch aan enige proeftijd gebonden, aan de hand waarvan de maatschappelijke re-integratie van de betrokkene kan worden nagegaan. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat bij bepaalde categorieën van voorlopige invrijheidstelling, de veroordeelde zijn straf opnieuw moet ondergaan zodra de toestand die tot de voorlopige invrijheidstelling aanleiding gaf, ophoudt te bestaan. Rekening houdend met het feit dat de verjaring van de straf loopt tijdens de voorlopige invrijheidstelling, is het niet zonder redelijke verantwoording dat in geval van voorlopige invrijheidstelling de proeftijd voor eerherstel pas aanvangt nadat de straf is verjaard.

B.4.3. De evoluties in de penitentiaire praktijk en in het wetgevend kader sinds het voormelde arrest, die door de verzoekende partij voor de verwijzende rechter worden belicht, zijn niet van dien aard dat zij die conclusie kunnen wijzigen.

B.5. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 625 van het Wetboek van strafvordering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 24 april 2014.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

A. Alen